ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Εκλογές στον ΣΕΗ, ψήφος ανατροπής στη Συνέλευση Αγωνιζόμενων Ηθοποιών

Το ψηφοδέλτιο και η διακήρυξη στις εκλογές του Σωματείου Ελλήνων Ηθοποιών που ολοκληρώνονται την Κυριακή

Στις εκλογές του Σωματείου Ελλήνων Ηθοποιών που ξεκίνησαν στις 15 Ιουνίου και ολοκληρώνονται την Κυριακή 19 Ιουνίου, συμμετέχει για δεύτερη φορά η Συνέλευση Αγωνιζόμενων Ηθοποιών διεκδικώντας την ψήφο των συναδέλφ(ισσ)ων για μια άλλη πορεία του ΣΕΗ, για νικηφόρους αγώνες, για ριζική βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων του κλάδου, αλλά και για έναν άλλον πολιτισμό.

Το ψηφοδέλτιο απαρτίζεται από ανθρώπους όλων των γενιών με πιο έντονο το στοιχείο των νέων ηθοποιών που διεκδικούν ένα διαφορετικό εργασιακό μέλλον αλλά και έναν άλλον πολιτισμό, μια τέχνη απελευθερωτική, όπως διακηρύσσουν.

Τόσο για την ΠΟΘΑ (κλαδική ομοσπονδία) όσο και για το Εργατικό Κέντρο Αθήνας, συμμετέχουν οι εξής υποψήφιοι(ες):

1. Αμπατζής Βαγγέλης

2. Δαλαμάγκας Κωνσταντίνος

3. Ζαφείρη Ελένη

4. Ζιόβας Γιώργος

5. Ιορδανόπουλος Παύλος

6. Καστανιάς Δημήτριος

7. Καυκαλά Ελεάνα

8. Καπετανάκη Ουρανία (Ράνια)

9. Κεραμυδά Αδαμαντία (Μαντώ)

10. Κωνσταντοπούλου Ελευθερία

11. Μονάκη Ροδούλα (Ρόζυ)

12. Σιδέρη Αθανασία (Νάνσυ)

13. Στρούμπος Σάββας

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

αγωνιζόμενων ηθοποιών

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ Σ.Ε.Η.

1. Αμπατζής Βαγγέλης
2. Δαλαμάγκας Κωνσταντίνος
3. Ζαφείρη Ελένη
4. Ζιόβας Γιώργος
5. Ιορδανόπουλος Παύλος
6. Καστανιάς Δημήτριος
7. Καυκαλά Ελεάνα
8. Καπετανάκη Ουρανία (Ράνια)
9. Κεραμυδά Αδαμαντία (Μαντώ)
10. Κωνσταντοπούλου Ελευθερία
11. Μονάκη Ροδούλα (Ρόζυ)
12. Σιδέρη Αθανασία (Νάνσυ)
13. Στρούμπος Σάββας

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ Ο.Ε.Θ

1. Αμπατζής Βαγγέλης
2. Δαλαμάγκας Κωνσταντίνος
3. Ζαφείρη Ελένη
4. Ζιόβας Γιώργος
5. Ιορδανόπουλος Παύλος
6. Καστανιάς Δημήτριος
7. Καυκαλά Ελεάνα
8. Καπετανάκη Ουρανία (Ράνια)
9. Κεραμυδά Αδαμαντία (Μαντώ)
10. Κωνσταντοπούλου Ελευθερία
11. Μονάκη Ροδούλα (Ρόζυ)
12. Σιδέρη Αθανασία (Νάνσυ)
13. Στρούμπος Σάββας

Η εκλογική διακήρυξη

«Η κυβέρνηση της ΝΔ φορέας αυτής πολιτικής, αντιδραστικότερος συνεχιστής του δρόμου που έστρωσαν οι προκάτοχοί της του ΣΥΡΙΖΑ, στα τρία χρόνια της διακυβέρνησης της έχει μετατρέψει σε «επαγγελματία τραυματία» ολόκληρη την κοινωνία.», αναφέρει στην εκλογική της διακήρυξη η Συνέλευση Αγωνιζόμενων Ηθοποιών.

«Δύο χρόνια όπου ο καπιταλισμός και η βαθιά του κρίση οδήγησε σε πολέμους για την επιβίωσή του και την εγκαθίδρυση νέων εκμεταλλευτών, σε αμέτρητους θανάτους εξαιτίας της μη διαχείρισης της πανδημίας, στη σταδιακή φτωχοποίηση και εξαθλίωση της κοινωνίας. Δυο χρόνια που αποτελούν ιστορική τομή καθώς αλλάζουν ριζικά παγιωμένες τακτικές του κεφαλαίου σε βάρος των λαών: υγειονομική και ενεργειακή κρίση, απαξίωση της ανθρώπινης ζωής και του περιβάλλοντος, κατάρρευση κεκτημένων που ανήκαν στην ιστορική ραχοκοκαλιά του εργατικού κινήματος, ανορθολογισμός, φόβος. »

Στη δίνη της εποχής των τεράτων, οι καλλιτέχνες δεν θα μπορούσαν να μείνουν ανεπηρέαστοι. Η πανδημία σε συνδυασμό με τις χρόνιες πολιτικές της απαξίωσης της καλλιτεχνικής εργασίας (καλλιτέχνες χομπίστες και θυμωμένοι σύμφωνα με την κυβερνητική ρητορική) και η αναγωγή της δημιουργίας σε αμιγώς εμπορικό προϊόν, κατέστησαν δεδομένη την απλήρωτη εργασία, κατήργησαν τις συλλογικές συμβάσεις και καλλιέργησαν ένα μόνιμο κλίμα επαγγελματικής αβεβαιότητας.

Κι ενώ φέτος δεν μπήκε ο Πολιτισμός σε καραντίνα, το τίμημα για την επιστροφή στην κανονικότητα το πλήρωσαν σκληρά οι εργαζόμενοι/ες στην τέχνη. Με ανεργία, με διαχωρισμούς, με αποκλεισμούς, με τιμωρητικές πρακτικές και υγειονομικές ζώνες, με εσωστρέφεια. Η κανονικότητα ήρθε και επέβαλε ακόμα πιο δύσκολες συνθήκες εργασίας, με απλήρωτες πρόβες και εργαζόμενες/ους αναλώσιμους, ενέτεινε τη λογική του ανταγωνισμού, την καταπάτηση δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών και την αποσφράγιση τους με την επιβολή του πιο αντιδραστικού, αντεργατικού νόμου των τελευταίων δεκαετιών, του ν.Χατζηδάκη.

Η εμπειρία του MeToo και η εργοδοτική βία

Στο χώρο του θεάματος και πιο συγκεκριμένα στον κλάδο των ηθοποιών, το κύμα των καταγγελιών στο πλαίσιο του κινήματος #metoo ήταν πρωτοφανές, όπως επισημαίνει η Συνέλευση Αγωνιζόμενων Ηθοποιών.

Οι συνθήκες εργασίας και εκπαίδευσης στο χώρο των παραστατικών τεχνών αποτέλεσαν εύφορο έδαφος παραβιαστικών και κακοποιητικών συμπεριφορών. Πέρα από τον εργασιακό μεσαίωνα, οι ηθοποιοί αναμετριούνται και με την έμφυλη καταπίεση, η οποία συχνά κάτω από τον επικίνδυνο μανδύα της μεγάλης τέχνης επιβάλλεται ως κάτι το φυσικό και αναμενόμενο. Από τον τρόπο εκπαίδευσης, στην πρώτη επαφή με το θεατρικό αντικείμενο, έως τις οντισιόν και στο επαγγελματικό γίγνεσθαι, αιωρείται η συνθήκη πως ανά πάσα στιγμή τα σώματα μας μπορεί να αντικειμενοποιηθούν, οι ψυχές μας να κακοποιηθούν, τα όρια μας να σπάσουν. Ο χώρος της τέχνης είναι από μόνος του ιδιόμορφος. Αυτό όμως δεν τον απαλλάσσει – κάθε άλλο – από όλες τις ανισότητες που υπάρχουν στους εργασιακούς χώρους. Το κίνημα αυτό ήρθε λοιπόν να φανερώσει και στους χώρους εργασίας αυτές τις βαθύτερες παθογένειες, την έμφυλη και εργοδοτική βία, τις κακοποιητικές συμπεριφορές, την ουσιαστική εκμετάλλευση των καταπιεζόμενων.

Πεπραγμένα ΣΕΗ: Ανάθεση και “παζάρια” χωρίς αντίκρισμα με υπουργούς

Η διοίκηση τα δύο αυτά χρόνια κατάφερε να μετατρέψει όλη τη ζωή και την αγωνιστικότητα των κινημάτων των καλλιτεχνών σε μια ευθεία ανάθεση. Με διαπραγματεύσεις α λα καρτ με υπουργούς σε συναντήσεις κεκλεισμένων των θυρών, με ανεφάρμοστες συλλογικές συμβάσεις, με αυθαίρετες αναιρέσεις συλλογικών διαδικασιών και αποφάσεων γενικών

συνελεύσεων (όπως η υπογραφή του Κώδικα Δεοντολογίας στο Εθνικό), με καμία ουσιαστική ρηξιακή πολιτική, με μετατροπή κάθε αγώνα για διεκδίκηση σε νομικές υποθέσεις που συχνά αρχειοθετούνται.

Η διοίκηση εδώ και δύο χρόνια διατείνεται ότι υπερασπίζεται τα εργασιακά δικαιώματα των ηθοποιών. Κι ενώ ο κλάδος αποφάσισε από το Νοέμβριο την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης στο ελεύθερο θέατρο, αυτή μένει στα χαρτιά με ευθύνη της πολιτικής πρακτικής της διοίκησης. Η εφαρμογή της θα έπρεπε να ιεραρχείται ως πρώτιστη καθώς είναι ένα ισχυρότατο όπλο απέναντι σε κάθε εργοδοτική αυθαιρεσία και μορφή έμφυλης βίας. Η κατάκτησή της δεν περνάει μέσα από συζητήσεις και διαπραγματεύσεις με παραγωγούς, αλλά μέσα από αγώνες και απεργίες διαρκείας στο δρόμο που χάραξαν οι εργαζομένες/οι σε Cosco και e-food.

Είναι ήττα για τον κλάδο και την πρωτοφανή κινητοποίησή του τα χρόνια της πανδημίας ότι βρισκόμαστε στο πουθενά σε επίπεδο εργασιακής κατοχύρωσης. Παρά τη ρητορική για τις «επιτυχίες της Διοίκησης» τα τελευταία δύο χρόνια, την αλήθεια τη γνωρίζουμε και τη ζούμε όλα στο πετσί μας, κυρίως όλα όσα εργαζόμαστε στο ελεύθερο θέατρο και υπό τους ιδιώτες παραγωγούς. Επιστρέψαμε στους χώρους δουλειάς μας με χειρότερους όρους, χωρίς Συλλογικές Συμβάσεις, με πρόβες απλήρωτες, έρμαια της ατομικής διαπραγμάτευσης και του «αν δεν σου αρέσει φύγε», υπόλογα ακόμα και για την υγειονομική κρίση αφού «τώρα με τον covid ρισκάρω που θα ανεβάσω παράσταση, δεν μπορώ και να δώσω πολλά», με τους διαχωρισμούς να δίνουν και να παίρνουν.

Εμφυλο ζήτημα: Στρίβειν διά του... Πειθαρχικού

Ο τρόπος που η διοίκηση του ΣΕΗ διαχειρίστηκε το συγκεκριμένο φαινόμενο διαφαίνεται από ελλιπής έως επικίνδυνος. Η λειτουργία του Πειθαρχικού Συμβουλίου και η τιμωρητική πρακτική παρουσιάστηκε τελικά ως μόνη δυνατή λύση αντιμετώπισης των καταγγελιών. Η προσκόλληση στη νομική οδό και η τυφλή εμπιστοσύνη στην αστική δικαιοσύνη από τη μεριά της διοίκησης, η άρνηση να συγκροτήσει ένα μαχητικό και αγωνιστικό περιεχόμενο πάλης και διεκδίκησης με συλλογικούς και κινηματικούς όρους, και εν τέλει η ιδιώτευση και εσωτερίκευση των διαδικασιών, φανέρωσαν πως ο θεσμικός δρόμος έχει σοβαρά κενά. Η άρνηση της διοίκησης απέναντι στις συνεχείς πιέσεις μας να καλέσει τον κλάδο έξω από τα δικαστήρια και να στηρίξει έμπρακτα τον αγώνα των καταγγελλόντων έδειξαν τα όρια και τις προθέσεις της.

Θεωρούμε πως το Πειθαρχικό και ο απαρχαιωμένος εσωτερικός του κανονισμός έχουν

δομικές ελλείψεις πάνω σε ζητήματα έμφυλης βίας και καθιστούν αδύνατη την οριστική σύγκρουση με κακοποιητικές συμπεριφορές. Πιστεύουμε πως η παρουσία μας στα δικαστήρια ως εργατικό σωματείο στο χώρο του πολιτισμού, που παλεύει για την εξυγίανση και την αποτροπή τέτοιων συμπεριφορών είναι αναγκαία. Η απουσία μας αντίθετα αφήνει έκθετα τα καταγγέλοντα άτομα απέναντι στους κακοποιητές σε αντίθεση με τις αφηγήσεις – πυροτεχνήματα της διοίκησης «σπάσε τη σιωπή-είμαστε δίπλα σου».

Για ένα άλλο εργατικό σωματείο – Τι πρέπει να γίνει

α. Διεκδικούμε ένα σωματείο δίπλα στα εργαζόμενα του, που να στηρίζει έμπρακτα τα μέλη του και τις ανάγκες του. Δεν διαχειριζόμαστε, δεν συνδιαμορφώνουμε με την κυβέρνηση. Το μαύρο που έχει πέσει στον πολιτισμό είναι ευθύνη τόσο της κυβέρνησης όσο και όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων που προηγήθηκαν. Είναι η στρατηγική απάντησή τους στο ερώτημα ποια τέχνη θέλουν: μία τέχνη ακίνδυνη που διέπεται από τους νόμους του κέρδους, με εργαζόμενους αναλώσιμους και φοβισμένους, που δουλεύουν υπό καθεστώς μαύρης-απλήρωτης εργασίας, σε συνθήκες σκληρού εργασιακού ανταγωνισμού. Μια τέχνη στην οποία οποιαδήποτε μορφή συλλογικής συνείδησης καταργείται.

Θέλουμε ένα σωματείο που παλεύει για τη συλλογική σύμβαση με όρους συγκρουσιακούς, με

απεργίες και αγώνες. Ένα σωματείο που ενδυναμώνει τα εργαζόμενα του και δημιουργεί σχέσεις εμπιστοσύνης- αλληλεγγύης. Ένα σωματείο σε συνεχή διάλογο με τη βάση, που μέσα από τακτικές συνελεύσεις θα συναποφασίζει και θα υλοποιεί στην πράξη τις αποφάσεις. Ένα σωματείο των μελών του!

β. Για το metoo

Ως Συνέλευση Αγωνιζόμενων Ηθοποιών επιλέγουμε να σταθούμε δημόσια υπέρ των καταγγελουσών και των καταγγελλόντων και απαιτούμε το ίδιο και από το σωματείο μας. Το κύμα καταγγελιών που φανερώθηκε στον κλάδο μας είναι αναγκαίο να αποτελέσει την αρχή μιας χιονοστιβάδας που θα συμπαρασύρει κάθε κλάδο, θα τρυπώσει σε κάθε σπίτι, σε κάθε γειτονιά. Θα δώσει θάρρος σε όλα τα καταπιεζόμενα υποκείμενα να αποκαλύψουν τα τραύματα τους, να βρουν στήριξη, να δικαιωθούν και πάνω απ' όλα να χειραφετηθούν.
Η εμπειρία κάνει εμφανή την αναγκαιότητα δημιουργίας μιας δομής – παρατηρητηρίου μέσα στα συνδικαλιστικά μας όργανα που θα δημιουργούν τους όρους αναχαίτισης οποιασδήποτε εργοδοτικής και έμφυλης καταπίεσης από την ρίζα. Εντός των θεσμικών φορέων θέλουμε να συμβάλουμε ουσιαστικά στο διάλογο για τη δημιουργία αυτής της ενδοσωματειακής δομής που θα αποτελέσει δίχτυ αλληλεγγύης και ενδυνάμωσης των εργαζομένων. Μιας δομής που δε θα έχει ως αυτοσκοπό την τιμωρία, αλλά θα παρέχει συνδικαλιστική, νομική, πολιτική και οικονομική στήριξη στις/στους καταγγέλουσες/οντες. Θα κινητοποιεί, θα ενημερώνει και θα συνεκπαιδεύει τον κλάδο για τα ζητήματα. Θα αποκαλύπτει την έμφυλη διάσταση σε κάθε εργοδοτική-οικονομική σχέση. Θα συνδέει την έμφυλη απελευθέρωση με το συνολικό όραμα του χειραφετημένου ανθρώπου.

Τέχνη – Εργασία – Παιδεία

Αντιλαμβανόμαστε το τρίπτυχο Τέχνη-Εργασία-Παιδεία ως ένα. Ζητάμε έναν πολιτισμό:

-Απελευθερωτικό, από τα κάτω, με χαρακτήρα δημόσιο, στον οποίο θα μπορούν να έχουν πρόσβαση όλοι/ες/α. Οι κρατικοί φορείς τέχνης να είναι στην υπηρεσία της κοινωνίας και όχι της εκάστοτε κυβέρνησης και των παρατρεχάμενών της. Με ανοιχτές διαδικασίες που να απευθύνονται σε όλους/ες τους/τις καλλιτέχνες-δημιουργούς και παραγωγή καλλιτεχνικού έργου που να αφορά το σύνολο της κοινωνίας, να καθρεφτίζει τις αγωνίες της, να αναρωτιέται για το μέλλον της.

-Υπέρ όλων των εργαζομένων σε αυτόν. Που θα εξασφαλίζει ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, θα καταργεί τις σχέσεις υποτέλειας, θα επιτρέπει στους εργαζόμενους/ες να ζουν από τη

δουλειά τους και δεν θα έχει τον χαρακτήρα πάρεργου, θα προάγει τη συναδελφική αλληλεγγύη και τον αλληλοσεβασμό. Που θα λειτουργεί χωρίς καμία απολύτως διάκριση και στιγματισμό με βάση το φύλο, τη φυλή, την αναπηρία, την ηλικία και τα υγειονομικά κριτήρια.

-Που θα επιτρέπει στις νέες γενιές καλλιτεχνών να λάβουν ανώτατη, ακαδημαϊκή, δημόσια και δωρεάν Εκπαίδευση. Που θα είναι καθολικά προσβάσιμη, δεν θα αποκλείει, δεν θα περιθωριοποιεί.

Όχι στις σχολές – επιχειρήσεις, όχι στις εντατικοποιημένες αποκομμένες από την κοινωνία συνθήκες μάθησης. Όχι σε συνθήκες μάθησης που παραβιάζουν την αξιοπρέπεια των σπουδαστών, αναπαράγουν κοινωνικά στερεότυπα και διακρίσεις (σεξισμού, ομοφοβίας, μισαναπηρισμού, ρατσισμού) και καλλιεργούν ανταγωνιστικές διαθέσεις που κληρονομούνται από γενιά σε γενιά.

Αγωνιζόμαστε για μια άλλη τέχνη, που δίνει ανάσα στο παρόν και οραματίζεται το μέλλον. Που φανερώνει τον εγγενή κοινωνικό της χαρακτήρα και γίνεται καταφύγιο της ανθρώπινης λαχτάρας για ελευθερία. Αγωνιζόμαστε για μια άλλη κοινωνία, χωρίς τη βία του καπιταλισμού, για την ανατροπή του καπιταλισμού, που είναι φραγμός στη ζωή μας. Αγωνιζόμαστε για έναν κόσμο αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και στους μετανάστες, ενάντια στο ρατσισμό και το φασισμό. Σ’ έναν κόσμο ανάποδα, πρέπει να γυρίσουμε τον κόσμο ανάποδα.

Συγκροτούμαστε ως συνέλευση ηθοποιών από τα κάτω, ανατρεπτικά, ριζοσπαστικά, αντικαπιταλιστικά. Χρειαζόμαστε την εικόνα της ελπίδας και θέλουμε, με την επιστροφή στη συλλογικότητα, να φτιάξουμε αυτή την εικόνα στο σήμερα.

Πηγή: ΠΡΙΝ